

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Benaventurats els humils, que d'ells serà el regne de la Generalitat

Any II - Núm. 75

Barcelona, 22 novembre de 1932

Preu: 20 cèntims

Les emocions de la jornada electoral

Al "Real Club Republicano"

L'entusiasme amb què don Joan (Pich i Pon) es ficà al llit dissabte, encara li durava en llevar-se diumenge al matí. Només la boca una mica pastosa venia a enterbolir gairebé imperceptiblement l'eufòria — ell no en deia, naturalment, eufòria — del republicà intermitent de tota la vida. Un cop canviats els mitjans i reservats els vells a la capsa que cada dilluns passa a recollir en Màrius, don Joan esmorzà i sortí cap al "Real Club Republicano Radical" del Passeig de Gràcia. Allà ja estava constituït el for, dels correligionaris i del Consell general Sanjurjo del Partit.

Passada revista, anà don Joan a recollir don Alejandro, i tots dos s'installaren al sofà que hi ha darrera la taula presidencial. Al voltant hi prengueren seient els diputats forasters senyors Rodríguez Piñero, Pascual Leone, Melchor Marial, Pareja Yébenes (que, contra el que es podria suposar, no són dos), Eloy Vaquero, Pio Díaz (no confondre's amb el papa del mateix número), Pedro Arinaza, Ricardo Samper, Diego Martínez Barrios, Rey Mora, Mossèn Basilio Alvarez i la senyoreta Clara Campoamor, i després de resar un rosari, que dirigí Mossèn Basilio, començaren les tasques.

En Màrius Aguilar, que actuava d'uxier, obrí la porta i anà cri-

dant els grups de correligionaris que, coneguts amb el nom d'elementos, havien de reconfortar l'elector, i, si fos necessari, atacar-lo.

Els grups d'elementos reberen de la boca mateixa de don Alejandro el santo y seña i les ordres, que Mossèn Basilio convertí en majors per a uns i en menors per a altres. I foren aviats.

Al cap de dues hores el telèfon començà a funcionar: els que comunicaven s'expressaven per mitjà d'una clau per tal que l'enemic no pogués aprofitar les dades. Així, per exemple, roda era indicat amb un rrrrr; tupinada, donant-se cops a la galta amb la boca en forma d'o. Les comunicacions dels vots es comunicaven simplement per mitjà de xifres, dient, però, abans: *¡Jugamos a la morra!* Dels vots que havien votat en deien *sufrajios*; d'aquesta manera, si algú ho escoltava, es pensava que es tractava de simples vots, quan en realitat es tractava de vots amb uns funerals previs.

A mesura que avançava el matí, l'optimisme anava en augment. A les dotze ja es desbordava. Sembla que els "no catalanes", per boca d'un cosí d'un d'ells, havien promès 80.000 vots. A dos quarts de dues l'optimisme era encara major, perquè se n'anaven tots a dinar.

Quan tornaren a la tarda al Real l'optimisme estava abrandat i els cigars encesos. A les sis de la tarda arribà la primera notícia. Es tractava d'una modesta secció en la qual els radicals sortien victoriosos. Tot seguit don Joan pagà el beure i se l'acabaren. Des d'aquella hora, però, no se sap el que passà, perquè el Real fou tancat i només s'hi deixava pujar els socis, i encara els que sabien els santos i les senyes.

De baix estant se sentia el rumor dels rosaris que es resaven i de les absoltes que cantava Mossèn Alvarez.

A darrera hora de la nit la veu de don Eloy Vaquero, batallador diputat per Còrdova i notable orador, repetia el programa de les còbles que havia cantat al banquet de dijous al Ritz:

*Si sufres, sufre callando,
no manifiestes tus penas;
tú siempre irás procurando
que nadie se ría de ellas
aunque te estén ajogando.*

Els aplaudiments acompassats i repetits varen cridar l'atenció dels vigilants de l'aristocràtic barri.

A la Lliga

Contràriament al lema propugnat per aquest edifici del Passeig de Gràcia que a la Lliga hi cap tothom, diumenge a la tarda a la Lliga no hi cabia ningú, perquè era ple de gom a gom. A mesura que s'anaven rebent les notícies, l'entusiasme anava en augment, perquè semblava que es guanyaven les majories. Quan es va veure que el que es guanyava era les minories, l'entusiasme fou encara més gran, perquè es va veure la gran victòria moral que això representava i la minva de vots que aquesta circumstància era per a l'Esquerra. El fet que el senyor Ventosa obtingués una de les actes més nodrides, desbordà l'entusiasme de la tan catalanista com republicana concurrència.

Va ésser molt comentada entre els presents l'absència dels avions i del senyor Cambó.

A la Falç

Dissabte a les deu de la nit s'havien rebut al local de La Falç els resultats de 410 seccions, i fins a les tres de la matinada no arribaren les restants. Aquest retard fou objecte de molts comentaris.

A primera hora del matí de diumenge l'equip de ciclistes estaven a punt per anar a dur als resultats als diversos col·legis, i el senyor Macià en persona els revisà per assegurar-se de les seves formes conviccions esquerranes. Al punt de les quatre, al toc del xiulet del general Dencàs, els ciclistes, protegits per la força pública, es dispersaren com un vol de coloms, cada un cap al col·legi, on amb candelletes, perquè ja era fosc, esperaven presidents, adjunts i interventors que els portessin el resultat.

El fet, però, de fer-se fosc i aviat, féu que els ciclistes, sol·licitats pels mil perills que ofereix la ciutat a la joventut inexperient, arribessin tard als col·legis, i aquesta fou la causa que els escrutinis fossin tan llargs de fer.

Mentrestant, al local de "La Falç" s'anava rebent la visita del senyor Macià, que cada vegada era aclamat amb més entusiasme.

Al Circol Tradicionalista

Una gran animació regnava als salons del Circol Tradicionalista del Passeig de Gràcia, des que començà de ploure. Les primeres notícies foren acollides amb gran entusiasme perquè tot seguit varen veure els socis que es tractava

d'una victòria de l'Esquerra. A les sis de la tarda fou servit un te (Deum) amb benedicció episcopal torrada, que fou molt apreciat. La pluja, però va deslluir un dels actes que es preparaven, que consistien a unir els balcons del Circol amb els del Real Club Republicano per mitjà de serpentes. Impossibilitats els actes a l'exterior, Mossèn Gábana, Monsenyor Lisboa i el Dr. Irurita feren una exhibició de sufragis propis per a ànimes del Purgatori.

A Acció Catalana

En arribar al local del carrer de les Corts Catalanes els primers socis, recolliren curiosament el pes-

sisme que hi havia quedat del dia abans, i l'inflaren amb un gran entusiasme. Així no és estrany que l'animació durant tot el dia fos extraordinària. Les notícies encoratjadores que de tant en tant es rebien eren rebutjades amb el civisme característic de la distingida concurrència, i quan es confirmà la derrota, única victòria segura fins avui, entre el marèmagnum de confusions de l'escrutini, una salva d'aplaudiments, que fou radiada, acollí la notícia.

La victòria més gran del partit és que no sols tots els candidats, sinó el local, amb tots els socis, són a les Corts Catalanes (589, principal).

(Acaba a la pàg. 2, col. 1)

Tres dies després de les eleccions

La Dreta i les eleccions

Una rectificació de Déu

Sr. Director d'EL BE NEGRE: Volgut fill meu: Desagradablement sorprès, en un moment de lleure de les meves nombroses i simultànies ocupacions, tan bon punt he pogut deixar l'obscuretat al paraguai, en agafar el primer diari que m'ha vingut a les mans *El Correo Catalán*, veig amb sorpresa no exempta d'indignació, que un individu sense solvència ni delicadesa, aprofitant el càrrec que la Direcció General de Ramaderia li havia donat, de Pastor a la Diòcesi de Barcelona, s'havia permès usar del meu nom per a fer la propaganda d'una potinga de la seva invenció, com si es tractés del d'una vulgar estrella de cinema.

Es per això que, tot seguit a donar-me'n, vaig agafar del paraguai aquell bastó que pega i no fa remor, que em varen regalar per subscripció popular iniciada pel Dr. Vivancos, i hi vaig posar ordre.

Per si el desaprensiu Irurita no en tingues prou amb aquestes avís, em permeto dirigir-me a vostè, senyor Director, perquè posi en guàrdia les persones incautes contra qualsevol altra maniobra

que es proposi posar en pràctica usant el meu nom, per la qual cosa queda desautoritzat des d'aquest moment, pregant-li a l'enemics que en cas contrari vulgui lliurar el comprometedor subjecte a les autoritats competents, ja que jo, per la meua part, desautoritzo qualsevol gestió que pugui fer l'indicat Irurita, i per la present invalido qualsevol compromís que, usant el meu nom, pugui, en el successiu, contraure.

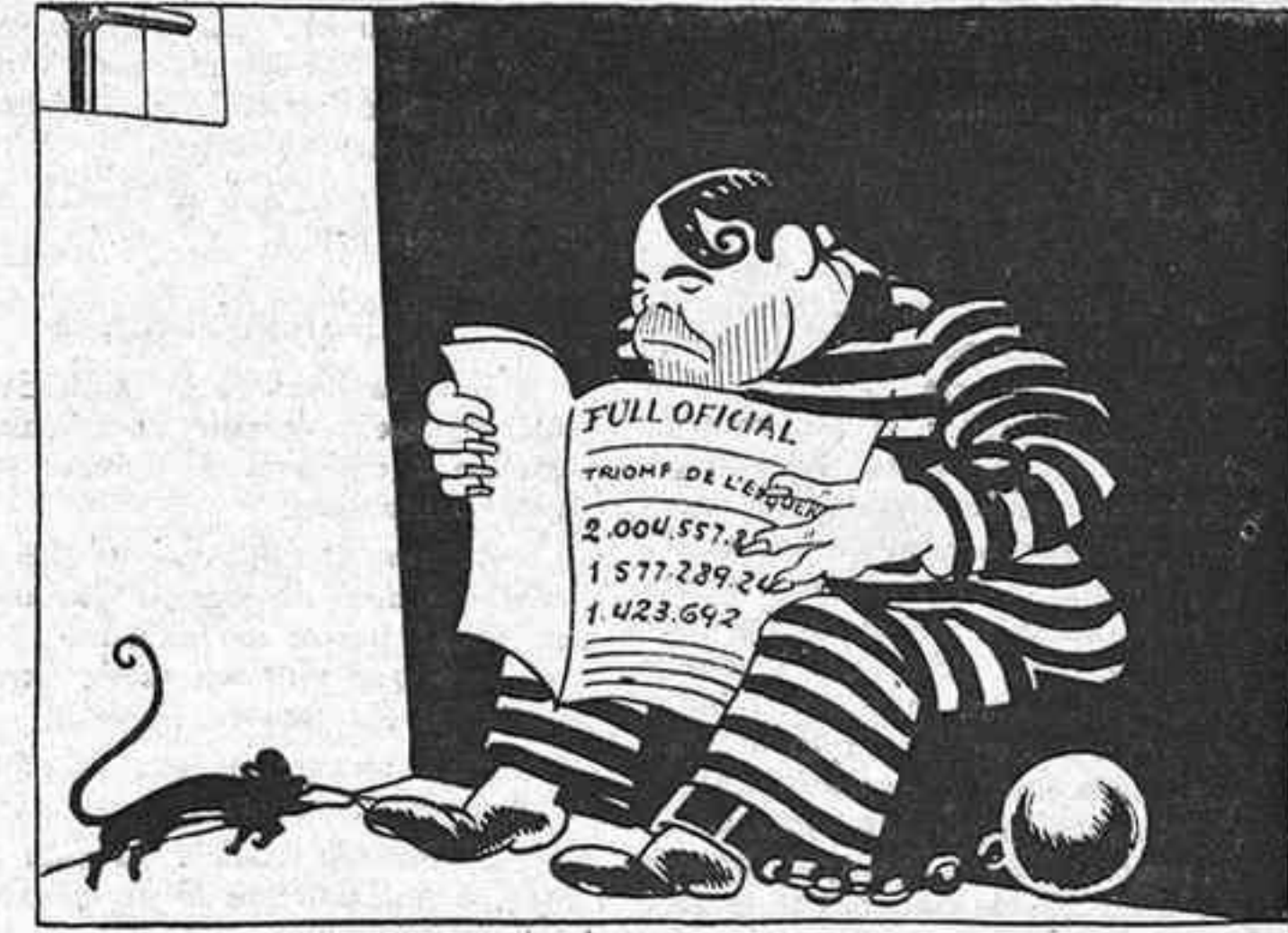
Amb vots perquè guanyi la glòria del cel i les pròximes eleccions, cosa que veig més difícil, queda de vostè aafectíssim, s. s., DÉU

El resultat de les eleccions

A l'hora de tancar l'edició del número que pensem dedicar a la festa del Corpus de l'any vinent, és possible que no es coneguin encara els resultats definitius de les eleccions del 20 de Novembre.

De moment, però, gairebé es pot assegurar — l'assegurar no fa pobre — que les majories de tot Catalunya seran per Acció Catalana, àdhuc per les circumstàncies on no es presentava, cosa que no ha deixat de sorprendre en els centres polítics. Les minories se les disputen la Lliga Regionalista i la Dreta de Catalunya.

Ha obtingut també una brillant votació un jove partit que porta el nom confós d'Esquerra Republicana de Catalunya.

EN SANCHEZ SILVA MEDITA

—I pensar que han triomfat els meus ideals.

Els primers efectes

En Pich entra a l'Esquerra

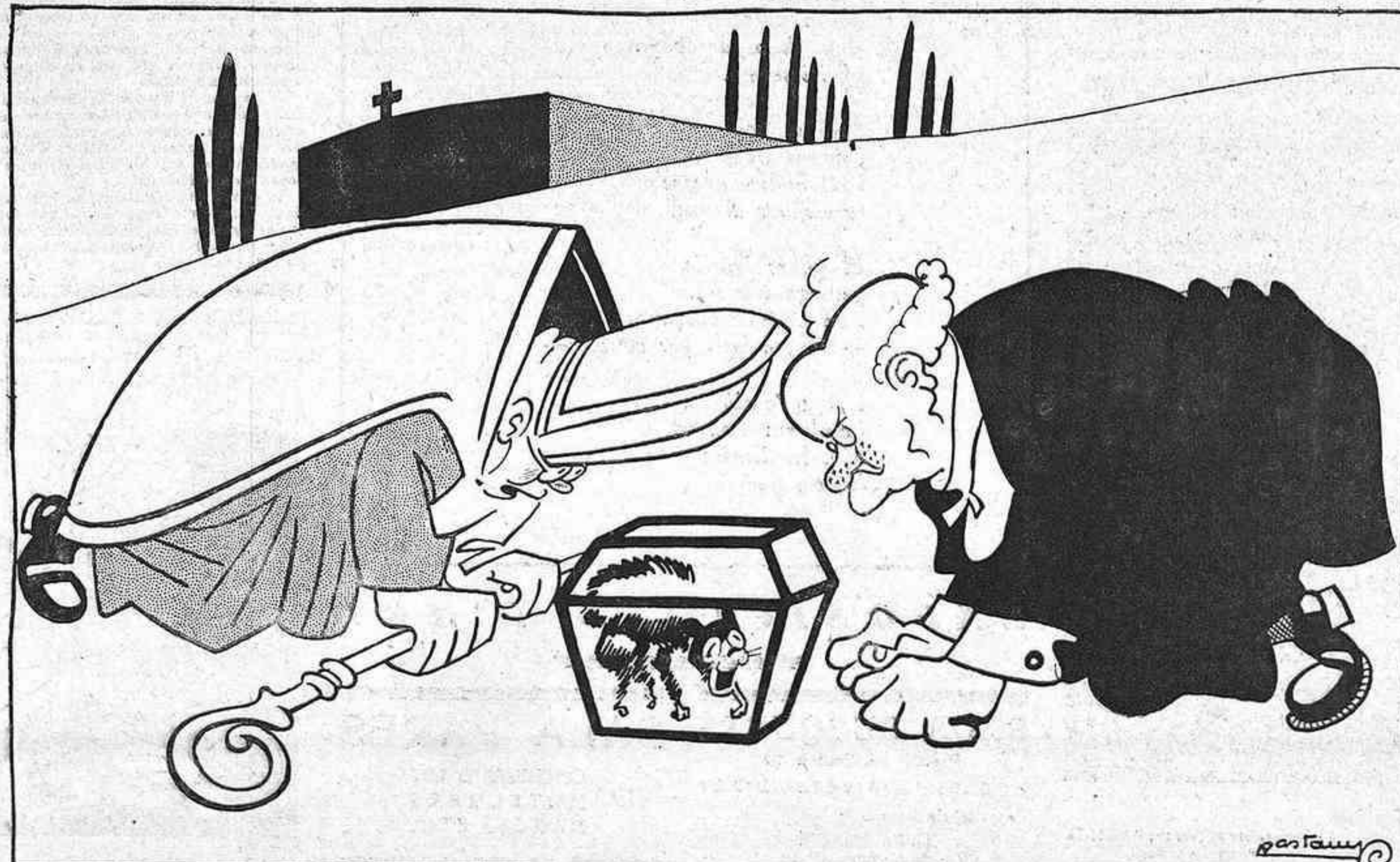
Ha estat cursada la següent carta:

S. Don Francés, Macià.

Muy Sr. mio:
Las circunstancias porque trabaja la populista de Cataluña acen (con h) que todos los verdaderos patriotas nos hemos de poner al lado de las personas que gobiernan con la responsabilidad del gobierno; y las personas que siempre lo hemos estado lo hemos de estar mas por esto yo que siempre lo e (con h) estado porce e sido siempre republicano y de hizquierda y muy catalanista meo fresco para lo que pueda servir

y si disen algunos que e hestado (con h) radical, és que he estado de los catalanistas mas radicales y de hizquierda porque mi conosco al que disen don Lacandoro mi ocho cuartos lo que hes hes que el que pierde siempre dise que lo habandonan y yo no soy de hestos que ya lo sabe usted que siempre le e dicho vulnerable y havi y siempre le he tenido mucho respeto y sin verguensa cuando hera perseguido por la in fame monarquia y ahora buelvo a hingsresar a su partido como de costumbre.

Suyo que lo es,
DON JUAN PICH Y PON

ELS «NO CATALANES»

—Déu ens ha abandonat, Alejandro.
—I el dimoni també, Irurita.

En Rovira i Virgili ha guanyat!!!

Encara que semblava mentida, en Rovira i Virgili ha guanyat unes eleccions. O sigui, que un partit polític del qual en forma part Rovira i Virgili, no ha perdut les eleccions.

El fet és tan insòlit, extravagant, i gairebé diríem monstruós, tan contra-costum i fins i tot contra-natura, que no ens queda pas més remei que fer-nos-en eco des d'aquestes devotes pàgines.

El triomf d'en Rovira (i Virgili) ens satisfà, perquè ve a desmentir el rumor indecent que va córrer per Barcelona tot el dissabte i part del diumenge. Hom deia que en Rovira i Virgili, candidat infatigable, havia tramut la conxorxa necessària per tal de presentar-se en les pròximes eleccions municipals en la candidatura de la Lliga, i en les eleccions següents, o sigui les de diputats a Corts, pel Bloc Obrer i Camperol.

Sortosament, una victòria arribada d'una manera tan oportuna, ens oferirà la satisfacció de no tenir de veure el senyor Rovira i Virgili fent una campanya sorda contra els partits que ell havia contribuït a liquidar, amb la seva actuació entusiasta.

Les emocions...

(Ve de la 1.ª pàg.)

A la "Extrema Izquierda Federal"

Al local de l'Extrema Izquierda Federal hi havia una gran animació.

En els primers moments hi ha gué una mica de pànic perquè reien els reunits que tindrien alguns vots i això els privaria de defogarse amb el seu extens i variat repertori de blasfèmies (Codi A, B, C, cinquena edició, corregida i augmentada). A mesura, però, que s'anaven coneixent els resultats, l'entusiasme augmentava i calgué obrir un concurs amb premis entre els presents per a trobar expressions inèdites del sentir general.

La festa acabà amb un lluit ball de societat.

A la "Concentració Española"

A mesura que anaven passant les hores de la tarda, anaven arribant els electors al local de Concentració Española, que lliuraven al president la cèdula personal amb el "votó" al dors. Fou el centre de Concentració Española aquell en el qual s'observà una organització més perfecta i un ordre més ardent, tant, que a les quatre de la tarda tenien ja els resultats pel que fa al partit, ja que els havien portat els mateixos electors que havien votat la candidatura amb un entusiasme indescriptible. No obstant, es veia difícil que poguessin guanyar i, en previsió d'una derrota, el president decidí retirar el duro de la República que serveix de segell de l'entitat. Quan anà a cercar-lo, havia desaparegut. A hores d'ara s'ignora el seu parador, i caldrà esperar l'escrutini.

A la F. A. I.

Al local secret de la F. A. I. l'animació fou extraordinària durant tot el dia. Els delegats i els comitès estigueren constantment reunits per a vigilar la no votació. Els enviats especials als col·legis arribaven sense interrupció portant dades concretes i exactes de la part que restava buida a les urnes. A mitja tarda el senyor Manuel Brunet, líder de l'anarconserवादोरisme, passà a saludar els capitosts de l'organització, que, amb unes margarides de paper anaven jugant al "votaran?". "no votaran?" El senyor Brunet els donà la idea de fer el mateix joc amb les parabel·lums, i tot seguit el local s'animà amb les alegres detonacions. Els resultats de la no votació foren considerats com una gran victòria moral.

Sembla que un dia d'aquests seran retirades les monedes de deu cèntims per esborrar l'"Obreros no votéis" i imprimir-hi un manifest firmat pel Comitè en persona.

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÉFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS

CANÇÓ DE MODA - Caballero del alto plumero donde te vistes, tan pinturero, aaaaaah? - Em vesteix ja fa anys l'ARBIOL de tots els sastres sempre el millor, oooooooh!

VESTITS I GAVANYS ARBIOL - Hospital, 91

amb el cor a la mà.

EL SR. GIRALT, TAUROFIL

Amb motiu de l'entrada a l'Ajuntament, i a l'edat de 62 anys, del senyor Del Castillo, ex-empresari de les dues places de braus, al qual el senyor Giralt col·locà de moço de mercats, ha estat molt favorablement comentat a les penyes taurines el fet que, amb el gest del senyor Giralt, un simple empresari pugui arribar a les seves velleses al prestigiós càrrec de moço de plaça.

EL MESTRE I EL DEIXEBLE

El senyor Ll. Aimamí Baudina, per posar-se a to amb la literatura general de La Rambla, ha fet esforços sobrehumans per imitar l'estil personalíssim del senyor Josep M. Massip, que dona una empremta tan particular al setmanari que dirigeix.

Val a dir que el senyor Aimamí s'ha sortit amb la seva. L'article que va publicar al darrer número de La Rambla sembla escrit pel propi senyor Massip.

És el que deia dilluns un periodista: -Aquest xicot ja s'ha amassat.

CONSEQUÈNCIA

Un dels propagandistes més entusiastes que la F. A. I. va mobilitzar per la seva campanya abstencionista, després d'haver fet a consciència tota la feina que li havien encomanat—redactar proclames, repartir-ne, etc., etc.—va arribar el dia de les eleccions i no sols va emetre el seu vot, sinó que va votar per dos morts.

Si no fos que això és veritat, no tindria cap gràcia.

EL MES PERJUDICATS

A darrera hora de la tarda d'ahir poguérem obtenir unes manifestacions del prohom radical senyor Santamaria.

—Es una vergüenza—va dir—, una verdadera vergüenza. Que uno no pueda fiarse de los vivos, pase, pero que uno no pueda fiarse ya ni de los muertos!

Renegà un xic en "no catalan" i després continuà:

—El Partido Radical ha sido el más perjudicado por la prohibición del voto femenino.

—De debò?

—Figúrese usted: si sólo votando los muertos, y aún no todos, hemos obtenido 17.000 votos, imagínese lo que hubiera sucedido si llegan a votar las muertas!

El vàrem deixar plorant.

COSES D'EN ROVIRA

Per una circumstància ben explicable, el senyor Rovira i Virgili encara no s'ha assabentat a hores d'ara que ha sortit elegit per Tarragona. En les tenebres de la seva ignorància, l'experiència personal li aconsella de creure que, per no perdre el costum, ha estat derrotat.

S'atribueix a aquesta circumstància el fet, altrament insòlit, que s'hagi adreçat per carta al senyor Junyent, preguntant-li que el vulgui considerar altà del partit tradicionalista.

El senyor Rovira basa la petició en les seves condicions de col·leccionista; pretén que el partit carlí és l'únic que no ha tingut encara la satisfacció de considerar-lo com adherent.

— Si en lloc de tirar paperets tiressin, des d'aquesta alçada, els candidats adversaris, d'altra manera entriria...

ELS BENS FLORALS

Cançoneta electoral

El senyó Irurita i Mossèn Lerruix, collien floretes i un brot de marduix.

Un a la Clarita li canta l'amor, i l'altre demana la Urraca Pastor.

El senyor Rey Mora segueix les patums, i en Sigfrido Blasco fa d'apagallums.

Han parat botiga en el pla de l'os; venen estampetes per tirar del tros.

S'acostava el dia de la votació, amb «hijos de Iberia», ofici i sermó.

Però el poble els mira i no els en fa cas, i els hi tira quatre tomàquets al nas.

El pobre Irurita gemega tot sol, i en Lerruix pregunta: —No em vols per consol?—

I sota l'ombreta, l'ombreta l'ombri, Mossèn Irurita li deia que sí.

EXPOSICIONS D'ART

SALA BUSQUETS - Passeig de Gràcia, 36 - MOBLES I OBJECTES D'ART - Exposició de pintura de LLUIS MORATÓ I DOMENECH SOLER - fins el 25 de novembre

SALA PARES - OBJECTES D'ART - MOTLLURES - MARCS, ETC. - EXPOSICIÓ DE PINTURA MODERNA - FINS AL 25 DE L'ACTUAL

TRISTES CONSEQÜÈNCIES

La Noche de dilluns va publicar les següents manifestacions de don Alexandre Lerroix:

Un detalle se desprende del resultado de la votación: que la Esquerria ha perdido la mitad de sus votos. Esto quiere decir que muchos de los que votaron por el Estatuto ahora que lo tienen se desentenden de él y les tienen sin cuidado. Y el Partido Radical debe afirmar que a él no le tiene sin cuidado y que seguirá en pie de guerra para defenderlo y sostenerlo frente a toda contingencia.

Després d'això, fins els més optimistes s'han rendit a l'evidència i ara ja és cosa de dies l'ingrés de don Ale a l'Institut Pere Mata, de Reus.

ELS PRUDENTS COMUNISTES

La sorpresa principal de l'elector fou la correcció amb què els comunistes s'expressaren en llur parlament radiotelefònic. En ple Passeig de Gràcia sentírem com dues senyores ho comentaven animadament. La que semblava més decidida, hi feia:

—Miri si ens va agradar l'Arquer, que a casa, a les nenes, ja només els deixem escoltar la ràdio quan parlen els comunistes...

INCOMPRESIBLE

Entre els medis periodístics i fins en els que no ho són ha estat comentat amb sorpresa el fet de que La Rambla de dilluns passat aparegués amb uns titulars tan discrets, tebis i gairebé invisibles, i que la compaginació general del periòdic tinguessi una monotonia i una gravetat impròpies del celebrat imitador barceloní de El Imparcial.

¿Serà que a La Rambla ja no l'estimen a en Macià?

Només de formular-nos aquesta escandalosa pregunta, ja se'ns posa la pell de gallina.

CONFORT FUNERARI

A Terrassa han inaugurat un cementiri en ple bosc, amb tots els avenços moderns. Els nínxols són frescos i ventilats, els camins perfumats, la circulació excel·lentment prevista, els ocells hi refilen, els sepulcres hi fan fontades, tot en fi, respira un dinamisme i una vida del tot impròpia d'un cementiri.

Algú que recentment hi féu una visita, diuen que no pogué estar-se d'engagar aquest comentari:

—Trobo que és un cementiri malaguanyat pels morts; jo només els hi portaria a fer els quinze dies de vacances...

AQUESTA "GRAMÈTICA"!

Sessió a l'Ajuntament de Vilanova. Uns regidors protesten de la laïcització de que s'ha fet objecte la capella del cementiri vilanoví, i l'alcalde, les «piquiponians» del qual són a bastament conegudes dels nostres lectors, els respon amb aquella maliciosa ironia de l'home que es pensa haver ficat el dit a la plaga:

—Ah, vaja; ja veig que us heu

—Ah, vaja; ja es veu que sou de la raça llatina!

5.000.000 d'hematies

La sang està formada per un líquid que porta en suspensió uns corpuscles anomenats hematies o glòbuls rojos i llur nombre per mil·límetre cúbic de sang normal s'eleva a 5.000.000 en l'home i a 4.500.000 en la dona.

La disminució d'aquestes xifres normals dona lloc a una malaltia anomenada anèmia la qual es caracteritza per la pal·lidesa del rostre, l'aspecte melolís, els rodaments de cap i la debilitat en totes les seves manifestacions.

En aquest cas, els metges recomanen el Fosfo-Glucò-Kola Domènech, el qual tonifica l'organisme i venç ràpidament l'anèmia. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71 i farmàcies.

Un projecte fracassat

Confians cegament en la mai desmentida jettatura que el nom del plorat historiador i conseqüent home públic senyor Rovira i Virgili feia caure damunt dels partits que tenien la candidesa de posar-lo en candidatura, havíem cregut, com algunes altres persones, que l'Esquerria perdria les eleccions a Tarragona.

Amb aquesta falsa esperança, teníem ja mig organitzat un viatge Blau i col·lectiu a les terres de Tarragona únic país de Catalunya—deien els prospectes, que, aï!, no serviran—on l'Esquerria no guanyaria. En aquests prospectes es prometia l'oro i el moro turístic: visites a les ciutats, personatges típics, costums, folk-lore i tradicions d'aquestes pintoresques i incomprendibles comarques on es derrotava l'Esquerria.

Sortosament, l'esclatant triomf del senyor Farreres i Duran i companys ha aconseguit que Tarragona no fos un illot estrofolari dintre els costums generals de Catalunya.

Ho sentim pels hotelers tarragonins. L'onada turística hauria fet ferredat.

Don Lacandru ha estat curiosament enterrat pels no-catalanes.

En Dencàs, vist l'èxit electoral i desitjos de commemorar-lo degudament, ha creat un nou exèrcit de ciutadans de cavalleria pro defensa d'Esquerria.

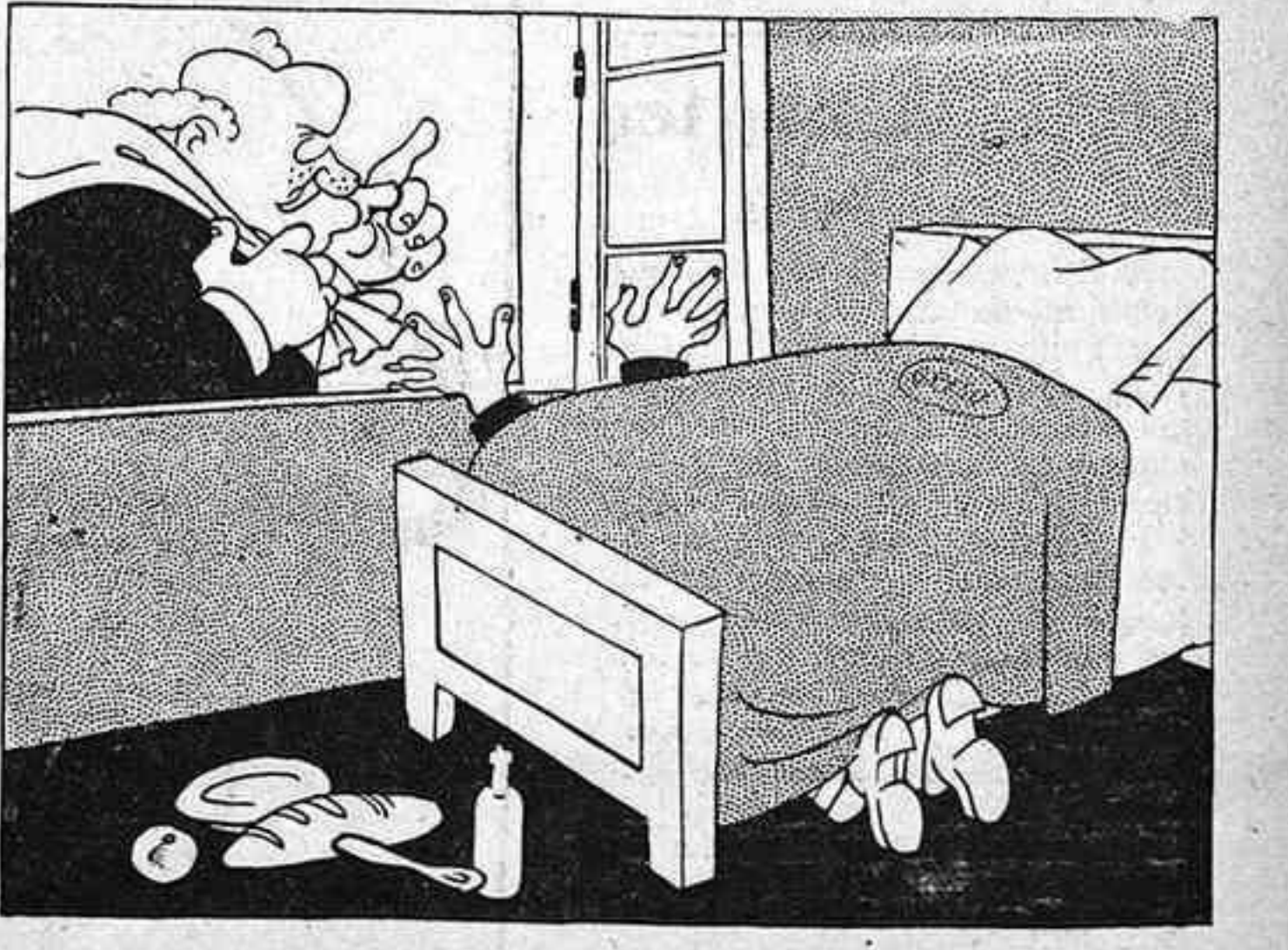
L'Angel Samblacat, després de les eleccions, afirma amb l'exquisidesa que el caracteritza, que todo ha sido una solemnisima mierda.

Aquesta vegada a La Veu ja no han dit allò de que el bon elector es lleva de matí. És que des de que s'han fet republicans s'han lliurat a la disbauxa.

Ja en podeu menjar de PANELLETES I TORRONS! Si teniu a mà el SUCRE DE MADUIXES Evitareu enfarques

UNA BOMBA per la vostra riquesa puiu us donar tanta alguna com voldreu sense cap despesa. La força gratuïta per a ús domèstic i regadiu. Demaneu catàleg a Avinguda de Francesc Layret, 90 - Tel. 32237

"Au Pingouin" Escudillers, 10 :: Teléfon 20013 CADA DIA. MENUS EXQUISITS MENÚ DE DIMECRES A 10 PEsETES Hors d'œuvres Pingouin ou Croûte au pot Sole fines herbes Gigot, pommes «Bonlangère» Fromages Mignardises Fruits

En Grisó. — Què, ja puc sortir, ara? Lerroix. — Un altre dia, germà.

MOLT

En Josep Bruguera i l'Asumpció Casals han tornat a fer les paus, per setena vegada, i la setmana que vé debuten al Teatre Principal de Figueres.

Esperem que aquesta vegada tot anirà bé i que no hi haurà més drames que els que es representen en escena.

Segueixen amb la mateixa intensitat els èxits del divo tenor Mateu Porqueres Guitart cada vegada que substitueix en Mairal en el *Don Gil de Alcalá*.

Les demostracions del públic són tan entusiastes, que, per no cansar-se de mans, piquen de peus, xiulen, esbufeguen i es lliuren a una tan gran varietat d'exercicis, que qualsevol que es distregués creuria que el bufen.

La setmana d'eleccions ha tingut la virtut d'omplir tots els teatres on hi havia mitings i de buidar tots aquells altres on s'hi feia una altra mena de comèdia.

La senyora Maria Lluïsa Rodríguez, que després de la seva actuació de l'any passat al Poliorama no ha treballat més, havia d'entrar a formar part de la companyia de l'Enric Borràs.

Però — però —, és allò que passa: roda el món i torna al Born; i qui diu torna, diu Torner, i qui diu Torner, diu Torner de Bover; i qui diu Torner de Bover, diu Laura Torner de Bover que, en definitiva, és la que ha birlat la plaça de la senyora Maria Lluïsa Rodríguez.

I pensar que en Borràs li va fer de padrí de boda!

Són varis els lectors que ens han demanat notícies de l'antiga companyia catalana que treballava al Novetats. No podem dir que aquestes notícies siguin molt bones, però, almenys, són variades.

Les senyores Morera i Gai i els senyors Banyeres, Ferràndiz, Barquet i Duran, són a Romea, amb la Vila i en Daví; el senyor Torrents i la senyora Baró, fan «bolos», com la senyora Illesca i l'Hernández; l'Àvel·l Galceran està disponible; Antoni Alarma i senyora (Isabel Estorch) són a l'Espanyol, amb en Santpere; la senyora Fornès i els senyors Just Gómez i Martí, fan temporada al Principal de Tarragona; en Fernández va amb la formació Casals. Bruguera i en Bohigas és al Partenon amb en Mantua i en Prunera; la senyora Manau fa companyia amb el gran actor Josep Car-

res, més conegut pel «Galan de ciment armat»; la senyoreta Colom fa revistes i la senyoreta Soler, canta.

Quan veu aquest panorama en Canals — sentimental com és —, li vénen les llàgrimes als ulls.

No hem tingut temps de veure la comèdia que estrenaren divendres al Romea. Sabem, per referències, que es tracta de l'obra de Francis de Croisset «*Il était une fois...*» que el secretari polític d'en Ventura Gassol ha traduït al català amb el títol de «*Una dona i dues vides*».

Segons ens han dit, també, la Vila comença l'obra essent lletja i mala persona i l'acaba bonica com un sol i convertida en un àngel de bonat.

No ens ho deixarem pas escapar.

Grock, que a Madrid no va agradar, a Barcelona ha tingut un èxit extraordinari.

A manca d'altres motius, aquest sol ens hauria donat dret a demanar l'autonomia.

A l'Olympia hi ha uns elefants tan dignes de respecte, almenys, com alguns dels oradors que darrerament han discursat en aquell local.

Són uns elefants joves, cultes i educats que es dediquen al circ com es podien haver dedicat a qualsevol professió liberal. Fa pena veure que unes bèsties tan intel·ligents no es puguin assegurar al Parlament de Catalunya.

A l'Espanyol aviat estrenaran un nou vodevil sonor, l'autor del qual sembla ésser el senyor Gastón A. (ah?) Mantua.

El senyor Preses, amb la diligència acostumada, ha començat a declarar que a la millor ell n'és el veritable autor i que en Lluís Capdevila i Monocle ja havia intentat en altres temps de copiar-li.

Afortunadament per a l'empresa de l'Espanyol, els senyors Oscar Wilde i Millàs (ratlleta) Raurell de moment han determinat no intervenir en tan apassionant *mare-magnum*.

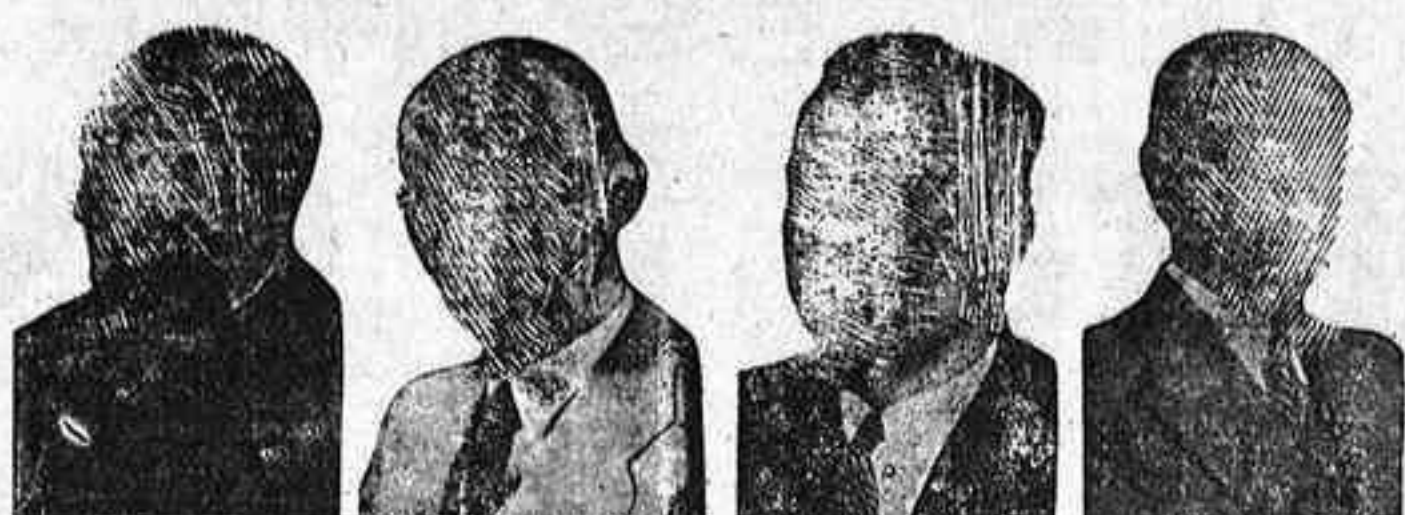
En Lluís Capdevila i Monocle, tan apreciat del nostre públic cinematogràfic (que és l'únic que fins a l'hora present no s'ha vist obligat a suportar-li cap dels seus monstruosos infantaments) prepara una obra teatral en tres actes i diversos entreactes.

La *claque* de Romea ha iniciat els assaigs amb la fogositat que li és característica en casos com el que ens ocupa.

Al Barcelona han estrenat el *juguete* en tres actes dels senyors Muñoz Seca i Pérez Fernández *No hay no*.

Com el seu nom indica es tracta d'una obra sense suc ni bruc i l'argument ens resulta una espanyolada tan deplorable que estem segurs que ni a can Paramount els hi voldríem. I ens sembla que ja és dir. En definitiva, va ésser una estrena amb tanta tos, que ni les pastilles del Dr. Andreu no hi podien.

Joan Magrinyà, el dansari del qual de tant en tant es parla, ha estat contractat pels dirigents de l'«A. D. L. A. N.» per a celebrar una vetllada de dansa al costat del seu acompanyant predilecte, el pianista Juli Pons, sempre i quant aquest fràgil i transparent concertista no sigui endut per una inoportuna ventada que nosaltres fórem els primers en lamentar.

JOSEP TARRADELLES i JOAN PUIG I FERRATER, Diputats a Cortes, candidat per Barcelona-ciutat. PERE MES I CODINA, Advocat, candidat per Lleida. GONÇAL YVARS I MESGUER, Advocat, candidat per Tarragona.

ELS CANDIDATS TRIOMFANTS

L'Opinió de dissenyar i publicar aquestes fotografies dels candidats de l'Esquerra. No es pot dir precisament que siguin uns cara-girats. Semblen, mes aviat, uns cara-emborrats, Per què? Ah!, aneu a saber... Aquest Maclà en sap tant de fer eleccions...

EL BLOC DEL PEATÓ

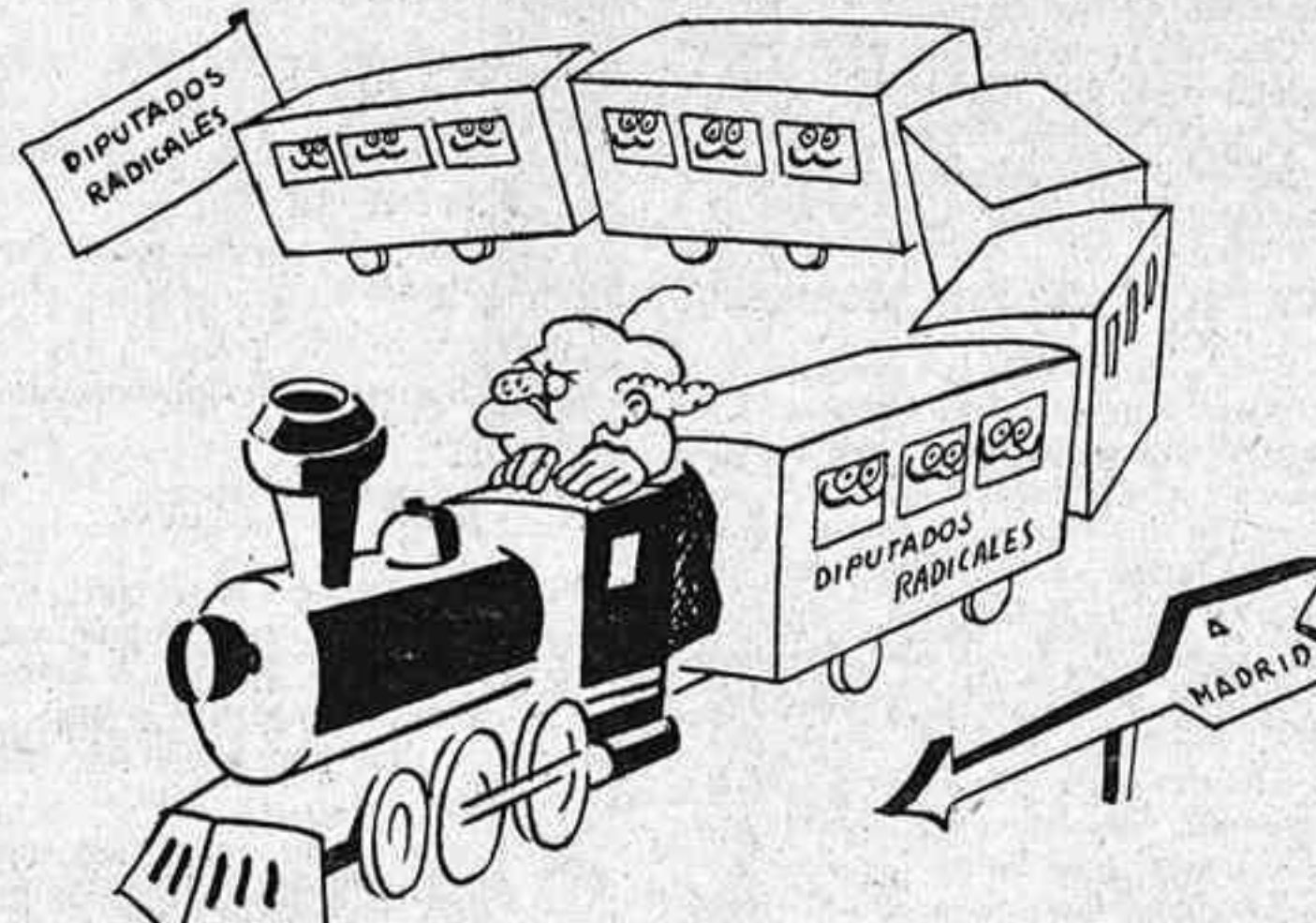
Sr. Director: El que signa, de 120 anys d'edat (80 en vida i 40 en mort) s'adreça a vostè per a notificarl-li en nom dels de la «R. I. P.» de com es «cremen» els companys difunts quan hom intenta parlar-los del crematori municipal. I es comprèn. ¿Que per ventura els morts no tenim dret a la nostra vida de morts i no podem gaudir del que per llei natural i fins sobrenatural ens pertoca? El «crematori», senyor Director, representa, al nostre modest entendre, no sols la mort de tots els morts, sinó fins i tot la mort dels propis embalsamadors, amb els quals ens uneix una amistat tan sincera com indissoluble. Si

en entrar al cementiri ja ens fan passar per la crema, ja pot sospitar—i perdoni la paradoxa!— que no ens les mamarem pas gaire dolces.

Tan bonica que és la unió de tots els morts, senyor Director! Confio que es preocuparà de la nostra petició i que la tindrà en compte. De cap manera voldríem haver-li de recordar amb una nova carta aquesta lamentable qüestió municipal. I és que, si vol que li sigui franc, a mi, el sol fet de parlar del crematori és una cosa que ja em descompon.

Seu fins a a tomba,
PERE PIU I PIU
(difunt)
Cementiri Nou.

Resposta al senyor Pere Piu i Piu. — Ah, ¿però encara se'n parla, del crematori municipal? Nosaltres ens creïem que, com el seu nom indica, aquesta ja era una qüestió morta i ben morta.

D. Lacandru. — Apa, nois, guillem, que aquí no hi tenim res a fer.

La guerra futura

Amb l'ajut de valuosos i desinteressats espies que per la causa d'EL BE NEGRE arribarien a la guillotina i fins entrarien al «partido radical», si això calgués, juntament amb algunes dades precises la recopilació de les quals es deu, en part, (primera part) a la nostra provada abnegació, i en part (segona part) a la no menys provada tenacitat i lucidesa dels nostres més addictes informadors a la Societat de les Nacions, podem oferir aquesta setmana als nostres lectors una visió perfectament aproximada del que serà la propera guerra europea que, amb la pell de gallina corresponent, fa temps ens anuncia la premsa del país, l'estranger i fins la madrilenya.

un esdeveniment bèl·lic de fantasia, en el qual els tancs seran de cartó i les bombes de can Jorba i encara gràcies.

Els soldats, segons sembla, estaran representats en uns magnífics ninots mecànics que per mitjà de les ondes marconianes

(Aquest número ha passat per la censura militar del Sr. Dencàs. Per aquests motius la informació no pot passar d'aquí.)

Notes de Societat

En Lerrox està desolat i només té mots de negre pessimisme per a tot el que l'envolta. És a dir, precisa una excepció: quan parla dels mitjons «Molfort's», fins se li alegren les pajarrillas.

Amb motiu del triomf de l'«Esquerra Republicana», el conegut periodista Rossend Llaetes no ha pogut ésser agredit.

En Lluís Capdevila ha amenaçat els seus possibles lectors amb la publicació d'un nou tractat de demografia a l'abast de totes les intel·ligències.

L'Àngel Samb'ancat ha après d'ajudar misses laiques.

EL POBRE INTERVENTOR
—No se'n dona vergonya, a la seva edat, de retirar a aquestes hores?

ELIBEA L'ESSI FONDSCQUIMES

A l'Urquinaona han estrenat «Tarzán de los monos», que es un film que és una monada i que agrada al públic intel·ligent que som nosaltres i tots vostès.

Amb unes quantes estrenes com aquesta, els pobres peixos de l'aquàrium de l'Urquinaona s'assegura que fins nedaran en l'abundància.

nema, on projecten un reportatge de les eleccions alemanyes, on es pot veure el que s'havia de fer a les nostres, és a dir, votar i callar, encara que el film sigui sonor.

En l'esmentat cinema també es podia aprendre, entre altres coses, de fer ordenament vagues de transports i de viatjar per l'Índia.

Al Kürsaal, el cinema dels buits més sensorials de Barcelona, la darrera setmana conegué un estiu de Sant Martí en matèria de públic que causà l'admiració de tot el personal de la casa.

Com que un dels polítics que aconseguí portar més gent al panteó de la Rambla de Catalunya fou el senyor Marcellí Domingo, sembla que existeix el propòsit de contractar-lo tots els diumenges i fer-li fer les dues sessions.

Aquelles persones que visquin en un far faran bé d'anar al Capitol a veure el film «4 en la Tempestad», perquè hi aprendran moltes coses que d'altra manera es podrien sorprendre desagradablement en la vida. Aquells que visquin en el far en companyia de la seva dona i un amic que s'hagi quedat mut a la guerra europea, podrien sentir-se temptats, una nit de tempesta, de salvar una noia de mala vida i tenir-la després a casa per ajudar. Però bons que siguin els seus sentiments, faran bé d'abstenir-se'n, ni que ja s'hagués aprovat l'abolició de la prostitució.

Es millor agafar una criada a una agència de càrrecs municipals, perquè la noia de mala vida, com molt bé ensenya el film, conquistarà el marit i estarà a punt de fugir amb ell. Per això, quan arriba el cas, és bo, per a la muller, haver-se proveït d'aquell amic mut a conseqüència de la guerra europea, que farà fugir la noia de mala vida i posarà la pau a la casa. Si l'amic no fos mut de la guerra europea, aconsellariem al marit que vigilés, a menys que es tracti d'un mut com el del film, que és fet d'encàrrec.

En parlar d'«El Congreso se divierte», no parlem de les Constituents espanyoles, ni molt menys de les Constituents catalanes, perquè ni les unes ni les altres no són ni seran tan divertides com «El Congreso se divierte», que és el més que es pot dir. Es tracta d'una opereta Ufa feta per Lillian Harvey, Henry Garat i un que s'hi assembla i que va costar quatre milions de marcs or que ja voldrien per a ells els tenedors de marcs, però que el públic s'estima més pel film que projecten al Fantasio i anuncien pels carrers.

Es parla molt de la ciutadania dels catalans en les eleccions de diumenge, i ningú no cita el que més ha fet perquè aquesta fos possible. No ens referim ni al senyor Sunyol i Ciutadania i a la seva «Rambla», sinó al Publi Ci-

URQUINAONA

Teléfono 25627

Goldwyn-Mayer
UN CUENTO FANTASTICO
LA MAS EXTRAÑA DE LAS
NOVELAS DE AVENTURAS

Es despaixen localitats sense augment per avui, demà i passat demà

Fantasio

Vegeu el film dels quatre milions, marcs or

Interpretat per Lillian Harvey, Henry Garat, Gil Dagover

Una dona i dues vides
Interessa, emocionada, delecta
No deixeu d'anar al
Teatre Català Romea
Companyia VILA-DAVÍ

GRAN TEATRE ESPANYOL
Companyia de vodevils i espectacles moderns
Primer actor i director: JOSEP SANTPERE
Divendres, nit. Estrena del grandios vodevil sonor de Gastó A. Mantua, amb música del mestre Torrents
Deauville Port de París
Serà el millor vodevil sonor de l'any i l'aconteixement de la temporada.

Teatre POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Teléfono 10775
Avui tarda i nit:
LA MEMORIA DE MIS PADRES
Dijous i divendres tarda: El juguete cómico en 3 actes de Muñoz Seca y Pérez Fernández
Que tienes en la mirada
Dijous i divendres nit: Gran èxit
SIXTO SEXTO
Companyia de comèdies còmiques de CASIMIRO ORTAS

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57-Teléfono 79651
SESSIÓ CONTÍNUA de 5 a 8 1/2 de 10 a 12
Localitat única, científic i pla.
Noticiaris, Reportatges i Documentals
FOX
Demà nou i important programa
Equip sonor, R. G. A. Photophone

¿HEU VIST EL MERAVEL·LÓS SUPER-ESPECTACLE INTERNACIONAL DE
OLYMPIA?
14 grans atraccions noves a Espanya i
JENNY - PICOLO
el número més original, més graciós i de més encert de tots els que s'han presentat a Espanya
FUNCIONS TARDA I NIT

CINE AVENIDA
Avui, estrena del film
Los chicos del Jazz
Jenny Jugo i Rolf von Gath
UNA EXCLUSIVA
FEBRER & BLAY

PARAULA ÉS PARAULA

Els humils tindran la caseta i l'hortet

L'èxit, no per esperat menys sorprenent, de la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya...

Nosaltres, però, hem de sortir al pas de tanta insidiosa, i podem afirmar amb proves als dits que no era al «yo-yo» al que es dedicaven els candidats...

Nosaltres, que hem seguit pas a pas aquesta labor ímproba i obscura, però de la que es veuran immediatament els resultats brillants...

—Estic enfeinatíssim—ens digué el senyor Alavedra, secretari polític del senyor Macià...

—I—insinuarem—quin és el més immediat d'aquests projectes diversos?

—No cal ni dir-ho, tots aquells que fan referència als humils, que en alemany es diuen humilichen, i abans que tots el compliment de la promesa als humils...

—De tudurins? —Sí, d'arquitectes rubions i tudurins, sinó que, per abeurjar, els diem tudurins a seques...

—Ja ho crec—digué el senyor Alavedra tocant un timbre. Així, ja podrà treballar en les altres promeses.

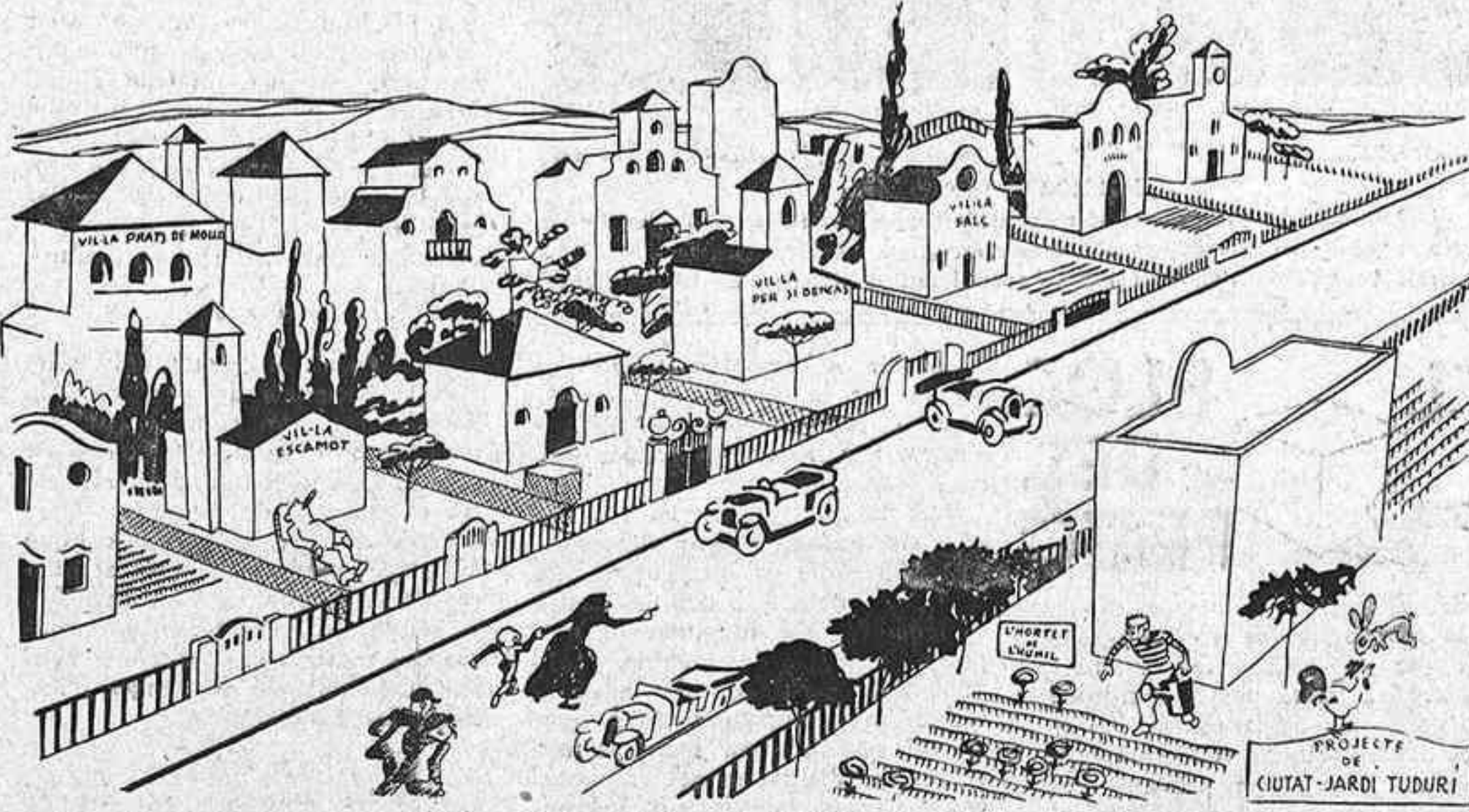
Quan es presentà l'ordenança obediènt, el secretari del President ens lliurà a les seves mans.

EL TALLER D'ARQUITECTURA

Pugem al segon pis, s'obre una porta i entrem en una gran sala on hi ha una gran activitat.

A terra hi seuen diversos senyors atrafegadíssims a fer construccions amb les peces d'«El pequeño arquitecto».

—No els destorbem pas? —No, vol callar?—digué amablement el pare Rubió, que, per

Les casetes i els hortets dels humils seran un fet

una veritable casualitat, no és Tudurí.

—Veü?—ens digué a preguntes nostres—, la dificultat està a no fer-les totes iguals. No és que no siguem partidaris de la igualtat...

—No; aquesta no és per als humils; aquesta és per a mi.

—Però no tenia aquella que li va fer la Companyia del Tibidabo?

—Sí; però la tinc llogada.

«GEOGRAFIA, HISTORIA I PREHISTORIA»

Un altre despatx amb el rètol que encapçala aquestes ratlles, a la porta. Entrem. Tres taules. En una, el senyor Pau Vila, a l'altra, el senyor Rovira y Virgili, i a la tercera el senyor Bosch Gimpera.

—És una feina de titans—ens diu el senyor Vila—; però el President vol que els humils coneixin la Geografia, la Història i la Prehistòria de la terra on naixeran els seus fills...

Anàvem a fer unes preguntes al senyor Rovira y Virgili, i felicitant-lo pel seu triomf, però el senyor Pau Vila ens agafà el braç.

—Deixi'l estar, que si sabés que ha guanyat podria fer-li mal.

I el deixàrem estar. Quan vegi que ha d'anar al Parlament, ja veurem el que li passa.

EL SR. PALET I BARBA

Entrem a una altra oficina, on el senyor Palet i Barba està ensenyant uns aparells al senyor Ventalló.

EL SR. FARRERAZ I DURAN

El despatx del senyor Farreraz i Duran està ple de mostres de terra i de mostres de verdures.

tura està assegut a la seva taula amb el cap entre les mans. Davant d'ell hi ha un nap (vegetal sinònim de la peça de cinc pessetes) i un petit munt de terra.

—Éz terrible; éz terrible—ens diu quan surt de la seva abstracció—. Què uz sembla a vóz? ¿hi aniran bé elz napz en aquezta terra? ¿O potzer que hi plantézim aquezlez colz? No uz poden pensar el difícil que éz organitzar el cultiu delz hortetz perqué donguin un rendiment patriòtic!

Tot seguit ens donà una conferència que no reproduïm perquè ens manca l'espai i perquè no ens manca la consideració als nostres lectors.

EL SR. CARPENA MONTESINOS

Entrem a un altre despatx. Un senyor d'edat avançada ens allargà la mà i uns prospectes.

—Por fin—ens diu—podré poner en práctica mis inventos. Por fin gracias al triunfo de la Esquerra, los pobladores de «Vida Hermosa» serán un hecho. Cada poblado tendrá su cocina central, como puede verse en el grabadito de la izquierda, naturalmente. Claro que he tenido que hacer algunas modificaciones en el primitivo proyecto, pero el S. Macià me lo ha pedido, y yo he accedido inmediatamente. El Puchero Nacional lo convertiremos en Regional, disminuyendo los garbanzos y poniendo lo que ustedes llaman pilota. Por lo demás, las casas serán amuebladas con muebles Badrinas para acostumbrar las clases humildes a vivir con todo confort.

EL SR. ROSSELL I VILA

No hi vàrem poder parlar. Estava abocat damunt d'una peixera, amb una parabellum a una mà i un fuet a l'altra i teia de tant en tant.

—Brrr! Brrr!

—Està domesticant els peixos pels brolladors de les casetes—ens digué el nostre acompanyant.

LES PRIMERES PEDRES

Un soroll de martells ens cridà l'atenció darrera una porta.

—Això és fer obra constructiva!—diguérem entusiasmats.

—Sí, senyor; construeixen les primeres pedres.

—Qui?

—La Societat de Construccions «La Humil Violeta».

MOT DE LA FIN

Hi posem aquest títol, no perquè hi vingui bé, sinó perquè ens recordem que «Marianus Aguilari» ho escriu «maux de la fin», i perquè va bé per acabar les informacions.

Quan, en sortir, passàvem pel Saló de Sant Jordi, vàrem veure un rètol esperançador a la porta del despatx del senyor Casals, conseller de Política Social. El rètol, conseqüència de tota la campanya electoral, tan brillantment coronada per la victòria, diu: «Ací es dona la raó a l'obrèr».

S'han acabat, doncs, amb la implantació de l'Estatut, tots els conflictes de caràcter social.

Política i poesia

Amb aquella oportunitat tan seva i amb el seu tradicional agut sentit polític, el senyor Bofill i Mates va publicar a La Publicitat de diumenge—dia de les eleccions, precisament—l'apuntament en vers d'una causa a porta tancada contra un tal Guerau que venia de Liost per xz13%w d'una senyora anomenada Elionor, aparentment de Sant Llorenç de Munt.

De l'apuntament resulta que el Guerau anà, muntat a cavall, a trobar la interfecta a la qual féu determinades proposicions. Rebutjat per la interfecta, l'acusat insistí, arribant a proposar-li que el deixés entrar a la seva cambra per passar la nit, allegant que el seu cavall tindria fred a la intempèrie.

Aleshores el Guerau, després d'observar-li que li mancava experiència en aquelles coses, li féu una altra proposició a la qual l'Elionor li replicà que parlés abans amb la seva mare, i aleshores veurien què es feia, però que sense ésser-hi la seva mare no es volia deixar fer res.

L'acusat, aleshores, no se sap què féu amb un llebrer, i això és el que el jurat ha de dilucidar.

Hi ha qui diu que aquest Guerau és el senyor Jassans. Es d'esperar que la idea del senyor Bofill i Mates serà aprofitada tan bon punt Catalunya pugui administrar la seva justícia i que de la magistratura i l'advocacia en sortirà un floret de poetes que bona falta ens fa per defensar l'honor nacional.

Afirmacions i negacions

El Progreso publicava divendres passat una manxeta que deia:

«Cambó, no!
«Macià, no!
«Llerroux, sí!

Els fets sembla que han demostrat que es tractava d'una errada d'impremta.

Confusions

A La Publicitat de diumenge, J. V. F. publicava un article. Entre altres coses, deia:

«Els patriotes... No fa gaires dies que des d'aquestes mateixes columnes en recordava el deure. No sé quants el compliran. Ni sé, en aquests moments, els milers de fidels amb què compta Catalunya. Però sé quants el compliran.»

«En què quedem? ¿El senyor J. V. F. sabia, sí o no, quants serien els patriotes que complirien el deure? Ah!, aquests sobrerrealistes...»

Veritats com temples

La Vanguardia publicava un anunci d'un emplasto poroso americano, en el qual es comença dient, amb lletra de gran tamany:

«No, señor; dos huevos no son idénticamente iguales.»

¿I qui els ha dit mai el contrari, homes de Déu?

Una errada «Record»

En la llista de la candidatura del P. C. R. que ha publicat La Publicitat durant un mes seguit, ha aparegut, dia darrera dia, sense que hagi estat esmenada, la següent errada d'impremta:

«Prequem als lectors que, per respecte al primer President de la Generalitat de Catalunya, la complotin amb el nom de Francesc Macià i Llussa»

Un gran concurs d'«El Be Negre»

Per tal de procurar als nostres lectors un esplai tranquil, innocent i pacífic, propi d'aquestes hores calmes que segueixen la gran febrada electoral, els invitem a prendre part en un concurs que consisteix a respondre la següent pregunta:

«Quins seran els diputats elegits diumenge, que la Comarcal haurà d'expulsar dintre de sis mesos?»

Els que responguin satisfactoriament al concurs seran obsequiats amb un viatge col·lectiu a les illes Medes, que és el lloc escollit per a les futures deportacions que organitzarà la Generalitat.

Els que no encertin ni un sol nom, seran castigats amb una subscripció gratuïta i forçosa d'un any seguit a La Humanitat.

Tothom pot prendre part en aquest concurs, excepte els senyors Sánchez Silva i Grisó. Amb aquesta mesura pretenem eliminar el considerable avantatge que per a aquests senyors representa la informació particular amb què compten.

NO TOSSIU preneu PASTILLES KLAM Tres rals caps a LA PRIMERA US CONVENCERA

Frivolitats

El doctor Aiguadé, foll d'entusiasme per la victòria electoral de l'«Esquerra», fins va deixar una estoneta la vara a en Casanoves.

En Lluís Capdevila i Monole, seguint aquella norma que tan popular l'ha fet en els medietatals, fins es va copiar la candidatura.

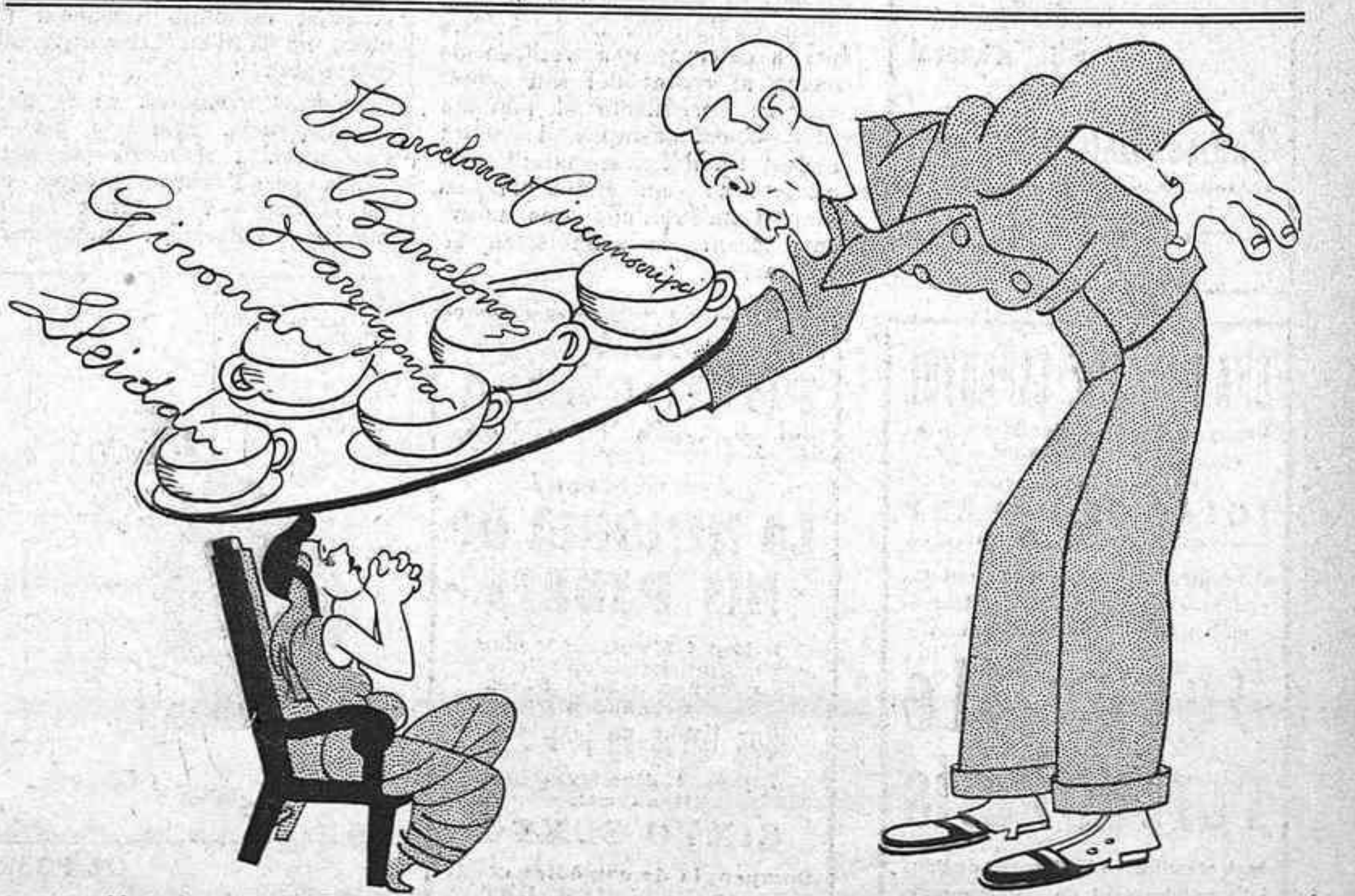
El pobre rabassaire, després del manifest agraïment amb què s'ha produït davant de les urnes electorals, sembla que només es proposa quedar-se la collita i la dona de l'amo.

En Companys, davant dels resultats, diuen que plorava com una Magdalena laica.

Els bigotis d'en Màrius Aguilari varen votar la «Lliga».

—Per què li pegues? —Ja li valg dir que no volla que es posés a la cara res més que Crema Salicífica Genovè. No perjudica i conserva el cutis sa i suau.

—No volles caldo? Cinc tassels!